

Sygn. akt V.2 Ka 330/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Sędziowie: SSO Aleksandra Odoj – Jarek

SSR (del.) Katarzyna Gozdawa-Grajewska (spr.)

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Magdaleny Szymańskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2015 r.

sprawy: **G. C. /C./,**

córki C. i A.,

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 27 kwietnia 2015r. sygn. akt II K 655/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt. V.2 Ka 330/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Żorach w sprawie o sygn. akt. II K 655/14 wydał w dniu 27 kwietnia 2015r. wyrok, w którym na podstawie art. 66 § 1 i 3 kk oraz 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec G. C. oskarżonej o to, że w dniu 17 lipca 2014r. w Ż. dokonała uszkodzenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że porysowała powierzchnię lakierniczą tylnego prawego błotnika, oprawy lampy i drzwi kierowcy, powodując straty o wartości 1500 zł działając czynem swym na szkodę E. B. tj. o czyn z art. 288 § 1 kk na okres próby wynoszący dwa lata. Na podstawie art. 415 § 2 kk Sąd Rejonowy pozostawił powództwo cywilne bez rozpoznania. Na podstawie art. 619 § 2 kpk kosztami postępowania mediacyjnego obciążył skarb Państwa, a na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżoną od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Z wyrokiem tym nie zgodził się Prokurator Prokuratury Rejonowej w Żorach i zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonej. Wyrokowi zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego a to art. 67 § 3 kk poprzez brak zobowiązania oskarżonej do naprawienia szkody w całości albo w części. Stawiając ten zarzut Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zobowiązanie oskarżonej do naprawy wyrządzonej szkody w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Z uwagi na zakres złożonego wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu II instancji Sąd Okręgowy ograniczył pisemne motywy swojego orzeczenia po myśli art. 424 § 3 kpk.

Sąd odwoławczy uznał, że wywiedziony środek odwoławczy nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie należy podkreślić, że Sąd Rejonowy w Żorach prawidłowo zastosował instytucję warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonej G. C.. Oskarżona zawarła ugodę z pokrzywdzoną w toku postępowania mediacyjnego. Pojednanie się stron stanowiło podstawę podjęcia decyzji w tym przedmiocie. Nadto wszelkie inne warunki zastosowania tej instytucji sprecyzowane w art. 66 § 1 kk zostały spełnione.

W tym aspekcie orzeczenie o środku probacyjnym, którego domaga się apelujący byłoby niesprawiedliwe na skutek obrazę art. 341 § 4 kpk jakiej dopuściłby się Sąd gdyby zmienił zaskarżone orzeczenie i nałożył obowiązek naprawienia szkody.

Istotnie w przypadku warunkowego umorzenia postępowania karnego sąd jest zobowiązany do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w sytuacji gdy stwierdzi, że szkoda taka została wyrządzona na skutek działania oskarżonego i w razie ustalenia, że nie

została ona naprawiona. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Bez wątplenia szkoda w mieniu pokrzywdzonej E. B. została wyrządzona na skutek działania oskarżonej i do chwili wyrokowania nie została naprawiona. Jednakże orzeczenie w tym przedmiocie nie może pozostawać w oderwaniu od: po pierwsze treści ugody jaką strony zawarły oraz po drugie od treści art. 341 § 4 kpk.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 341 § 4 kpk sąd orzekając o warunkowym umorzeniu postępowania bierze pod uwagę wyniki porozumienia między oskarżonym, a pokrzywdzonym. W niniejszej sprawie natomiast strony porozumiały się w przedmiocie szkody w taki sposób, że pokrzywdzona zrzekła się roszczenia o naprawienie szkody względem oskarżonej G. C. uznając, że naprawienia szkody w zniszczonym samochodzie będzie dochodzić od ubezpieczyciela z tytułu odpowiedzialności Autocasco.

Celem mediacji, a w efekcie warunkowego umorzenia postępowania karnego jest zażegnanie konfliktu między stronami, a skutkiem tych działań winien być stan, w którym pokrzywdzony przestępstwem pogodził się ze sprawcą czynu i nie rości do niego pretensji. W niniejszej sprawie właśnie taki stan został osiągnięty. Nie może ująć uwadze przecież, że niniejsza sprawa dotyczy konfliktu rodzinnego. Oskarżona jest synową pokrzywdzonej. Ingerencja Sądu w porozumienie zawarte między stronami konfliktu (osiągniętego przecież w drodze mediacji) w sytuacji gdy osoba poszkodowana zrzeka się roszczenia o naprawienie szkody względem oskarżonej (która jest jej synową) byłoby absurdalne i sprzeczne z powszechnie przyjętym rozumieniem sprawiedliwości, a nadto nie służyłoby zażegnaniu konfliktu tylko jego pogłębieniu. Gdy strony zgodnie ustalą warunki pojednania inny jest wydźwięk orzeczenia sądu, a zarazem szanse że sprawa nie powróci poprzez podjęcie procesu w związku z niewywiązaniem się z narzuconych przez sąd zasad naprawienia szkody. Artykuł 67 § 3 kpk nie może być odczytywany w oderwaniu od realiów konkretnej sprawy. Winien być interpretowany wespół z normą art. 341 § 3 i 4 kpk. Inna interpretacja normy art. 67 § 3 kk prowadziłaby do wymuszania na stronach procesu karnego warunków zawieranej ugody i zasądzaniu obowiązku naprawienia szkody wbrew woli osoby pokrzywdzonej, która stanowczo się temu sprzeciwia. Należało zatem przyjąć, że w niniejszej sprawie zachodziła okoliczność wykluczająca dopuszczalność orzeczenia w wyroku obowiązku naprawienia szkody od oskarżonej G. C. na rzecz pokrzywdzonej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że wyrok Sądu Rejonowego w Żorach warunkowo umarzający postępowanie karne jest prawidłowy, a decyzja o nieorzeczeniu obowiązku naprawienia szkody słuszna. Inna decyzja w tym przedmiocie byłaby po prostu rażąco niesprawiedliwa. Dlatego też zaskarżony wyrok utrzymano w mocy kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.

SSO Sławomir Klekocki

SSR (del) Katarzyna Gozdawa-Grajewska SSO Aleksandra Odoj-Jarek